

Warszawa, 12 stycznia 2022 r.
KL/9/3/PP/2022

Pan
Tadeusz Kościński
Minister Finansów

Szanowny Panie Ministrze,

w nawiązaniu do opublikowanego w dniu 7 stycznia 2022 r. Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 stycznia 2022 r. w sprawie przedłużenia terminów poboru i przekazania przez niektórych płatników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, przekazuję uwagi Konfederacji Lewiatan.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 2015 r. poz. 2029), reprezentatywna organizacja pracodawców ma prawo opiniowania założeń i projektów aktów prawnych w zakresie praw i interesów związków pracodawców. Organy władzy i administracji rządowej oraz organy samorządu terytorialnego są obowiązane zapewnić organizacjom pracodawców wykonywanie uprawnień, o których mowa w tym przepisie, na równych prawach ze związkami zawodowymi.

Oznacza to obowiązek kierowania założeń i projektów aktów prawnych do odpowiednich władz statutowych organizacji pracodawców, określając termin przedstawienia opinii, nie krótszy jednak niż 30 dni. Termin ten może zostać skrócony do 21 dni ze względu na ważny interes publiczny. Skrócenie terminu wymaga szczegółowego uzasadnienia.

Mając na uwadze powyższe, stanowczo protestujemy przeciwko wprowadzaniu aktów prawnych z pominięciem procesu konsultacji społecznych. W szczególności tak istotnych i ingerujących w funkcjonowanie setek tysięcy przedsiębiorców i pracodawców. Celem opublikowanego rozporządzenia jest doregulowanie kwestii wynikających ze zmian wprowadzonych ustawą Polski Ład, które to kwestie, wyniknęły właśnie ze względu na nienależyte przeprowadzenie procesu konsultacji społecznych. Opublikowane rozporządzenie wprowadza jeszcze większy chaos i niepewność związaną z prawidłowym obliczeniem, pobraniem i przekazaniem przez płatników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz wypłat należnych wynagrodzeń osobom zatrudnionym. Sytuacją bez precedensu jest zmiana prawa z vacatio legis trwającym ok. 4,5 godziny, w trakcie którego wszyscy pracodawcy w Polsce muszą wdrożyć zmiany, tylko po to, aby przesunąć w czasie moment obciążenia pracowników i zleceniobiorców. Końcowo, chciałbym podkreślić,

iż zmiana ta w systemach kadrowo-płacowych potrwa i spowoduje kolejne poważne koszty dla przedsiębiorców, którzy ponieśli już koszty wdrożenia zmian wynikających z ustawy Polski Ład w grudniu, teraz ponownie je ponoszą, a na przełomie 2022 i 2023 r., czeka ich kolejna aktualizacja i powrót do rozwiązań wdrażanych w grudniu ub.r. Apelujemy o respektowanie wymienionych na wstępie przepisów ustawy o organizacjach pracodawców.

Z poważaniem,

Maciej Witucki
Prezydent Konfederacji Lewiatan

Załącznik:

Uwagi do Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 stycznia 2022 r. w sprawie przedłużenia terminów poboru i przekazania przez niektórych płatników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych

Uwagi do Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 stycznia 2022 r. w sprawie przedłużenia terminów poboru i przekazania przez niektórych płatników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych

Uwaga ogólna

W pierwszej kolejności zwracamy uwagę, że komentowane rozporządzenie w sprawie przedłużenia terminów poboru i przekazania przez niektórych płatników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych (dalej jako rozporządzenie) zostało wydane na podstawie art. 50 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.). W myśl tego przepisu Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, przedłużać terminy przewidziane w przepisach prawa podatkowego z wyjątkiem terminów określonych w art. 68-71, art. 77 § 1, art. 79 § 2, art. 80 § 1, art. 87 § 3 i 4, art. 88 § 1 i art. 118, określając grupy podatników, którym przedłużono terminy, rodzaje czynności, których termin wykonania został przedłużony, oraz dzień upływu przedłużonego terminu.

Wprowadzone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem delegacji ustawowej. Jest niezgodne z art. 92 ust. 1 oraz art. 217 Konstytucji RP, ponieważ materia nim regulowana wykracza poza zwykłe przedłużenie terminu dla płatników na pobranie i odprowadzenie zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, natomiast wprowadza nowy, funkcjonujący równolegle z określonym w ustawie, system obliczania miesięcznej zaliczki od dochodów z pracy, emerytury oraz z umów zlecenia.

W myśl art. 92 Konstytucji RP rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia, zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu.

Zacytowany wyżej art. 50 Ordynacji podatkowej zawiera delegację uprawniającą Ministra Finansów do przedłużenia terminów określonych w ustawach podatkowych. Nie nadaje natomiast uprawnienia do wprowadzenia innych niż określone w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1128 z późn. zm.) zasad poboru i odprowadzania zaliczek na podatek dochodowy z tytułu dochodów z pracy, emerytury oraz umów zlecenia.

Innymi słowy, rozporządzenie wydane na podstawie art. 50 Ordynacji podatkowej może odnosić się wyłącznie do terminu poboru i wpłaty zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, nie może natomiast modyfikować sposobu obliczania tej zaliczki.

Treść rozporządzenia pozornie może wskazywać, że mamy do czynienia z przedłużeniem terminu do wpłaty zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, jednak analiza jego treści wskazuje, że skorzystanie z odroczenia wymaga od płatnika dokonania obliczeń/ określenia wysokości zaliczki w sposób odmienny niż wynikający z ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W sprawach dotyczących podatków i innych danin publicznych kwestia ta ma szczególnie doniosłe znaczenie, uwzględniając zasadę prymatu ustawy wobec aktów wykonawczych, w tym w szczególności wobec rozporządzeń. Zasada ta wynikająca wprost z art. 92 ust. 1 Konstytucji, wobec treści art. 217 Konstytucji statuującej wyłączność ustawową dla określenia wysokości nakładanego podatku. Jak wskazywał w swoich orzeczeniach Trybunał Konstytucyjny (por. wyroki z 20 czerwca 2002 r., K 33/01 i z 27 kwietnia 2004 r., sygn. akt K 24/03). W wyrokach tych Trybunał wskazał, że art. 217 Konstytucji pozostaje w integralnym związku z art. 92 Konstytucji w tym znaczeniu, iż - nie uchylając zastosowania tego ostatniego przepisu w zakresie prawa daninowego - ustanawia dodatkowe warunki dopuszczalności wydawania aktów wykonawczych w tej dziedzinie.

Podsumowując, z łącznego rozpatrzenia art. 7, art. 217 i art. 92 Konstytucji RP wynika, iż wszelkie warunki nie ujęte w ustawie, a nakładane na podatnika w drodze rozporządzenia mogą być na niego nałożone wyłącznie, gdy ustawa, na podstawie której rozporządzenie jest wydane, zawiera upoważnienie do określenia takich warunków.

Należy tu podkreślić, że Naczelny Sąd Administracyjny wielokrotnie odmawiał zastosowania przepisów wydanych bez upoważnienia ustawowego na podstawie przepisów konstytucyjnych. Przykładowo w wyroku z 7 maja 1996r., znak SA/Po 2874/95 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził:

„Za trafne należy uznać stanowisko strony skarżącej, że przepisy zawierające upoważnienia do wydawania aktów normatywnych podlegają zawsze wykładni ścisłej i literalnej. Wykładnia gramatyczna art. 50 omawianej ustawy o podatku od towarów i usług prowadzi do wniosku, że przepis ten upoważniał Ministra Finansów tylko do określenia listy towarów i usług; Minister Finansów więc został upoważniony wyłącznie do wyliczenia nazw i rodzajów usług i towarów.

Artykuł 50 omawianej ustawy natomiast nie upoważniał Ministra Finansów do wprowadzenia jakiegokolwiek warunku, od którego spełnienia zależy stosownie stawki 0%. Artykuł ten stwarzał przywilej korzystania ze stawki 0% przez każdego podatnika, jeśli świadczyć on będzie usługi lub sprzedawać towary, których wykaz miał obowiązek ustalić Minister Finansów. Wprowadzenie w § 40 a ust. 2 cytowanego rozporządzenia z dnia 12 maja 1993 r. warunku stosowania stawki 0% różnicuje sytuację podatkowo-prawną osób świadczących takie same usługi lub sprzedających takie same towary.

W tych okolicznościach zaskarżona decyzja narusza prawo materialne, gdyż została wydana na podstawie przepisu nie mającego umocowania w ustawie. Sędziowie wydając wyroki są niezawisli i podlegają wyłącznie ustawom, dlatego stosując ustawy nie mogą akceptować przepisu rozporządzenia naruszającego normę prawną rangi ustawowej.

Bardziej szczegółowy wywód, z powołaniem obowiązujących ówczesnie przepisów konstytucyjnych (podobną regulację zawiera obecnie art. 92 Konstytucji) zawarty został w uzasadnieniu do wyroku z dnia 14 lutego 1996 r. znak III SA 608/95, gdzie czytamy:

(...) Zgodnie bowiem z ustalonym stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego (por. orzeczenie TK z 28 września 1993 r., sygnatura P 2/93), OTK z 1993 r. część II poz. 32, a także powołane w uzasadnieniu wcześniejsze orzeczenia TK), przedmiotem rozporządzenia mogą być tylko materie określone

w upoważnieniu ustawowym. Upoważnienie to podlega ścisłej, literalnej wykładni. Brak więc stanowiska ustawodawcy w jakiejś sprawie musi być interpretowany jako nieudzielanie w danym zakresie kompetencji normotwórczej. Wyjście rozporządzenia poza granice określone w upoważnieniu ustawowym poprzez np. domniemania kompetencji normotwórczej pozbawia ów akt przymiotu legalności (zgodnie z ustawą)”.

Dodatkowo, rozporządzeniem została wprowadzona nowa, nieznana ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych instytucja, tj. zwrot zwrotu nadwyżki zaliczki.

W związku z powyższym komentowane rozporządzenie dodatkowo pogłębia chaos prawny i informacyjny związany z wejściem w życie tzw. Polskiego Ładu. Jest to sytuacja dalece niepożądana, istotnie obciążająca pracodawców i przedsiębiorców. Ekspozuje płatników na ryzyko poniesienia sankcji karno-skarbowych za nieodprowadzone zaliczki, co jest wynikiem niewłaściwie przygotowanych przepisów prawa podatkowego oraz konieczności poboru zaliczki w sposób niezgodny z przepisami ustawy podatkowej.

W tym miejscu apelujemy również w imieniu pracowników działów księgowych i finansowych o zaprzestanie wypowiedzi sugerujących rzekomo popełnione błędy przy naliczaniu podatku. To niesłuszne przerzucenie odpowiedzialności/ winy ustawodawcy na grupę zawodową, która została skonfrontowana z niewłaściwie przygotowanymi przepisami prawa podatkowego.

Uwagi szczegółowe

1. Dostosowanie się do nowych zasad rozliczeń wynikających z tzw. Polskiego Ładu wymagało od przedsiębiorców poniesienia ogromnych kosztów związanych z aktualizacją systemów informatycznych i księgowych, przygotowaniem materiałów informacyjnych oraz szkoleń dla pracowników. Wprowadzone rozporządzeniem zmiany wymuszają kolejne zmiany i konieczność poniesienia kolejnych, nieuzasadnionych kosztów. Wymusza na firmach dostosowanie się do wadliwych i sprzecznych z ustawą przepisów.
2. Rozporządzenie wprowadzono bez vacatio legis, bez jakichkolwiek konsultacji społecznych, bez wyznaczania czasu na zgłoszenie uwag, bez analizy jakie będą koszty ponownego przebudowania systemów księgowo-płacowych ponoszone przez płatników. Nie ma też żadnych analiz, jak zmiana zasad płatności zaliczek wpłynie na podatek płacony przez pracowników. Nie sposób ocenić, czy – i w jakim zakresie – pracownicy będą musieli dopłacać podatek po zakończeniu roku.
3. Z Rozporządzenia wynika, że istotny ma być poziom 12.800 zł i nowy model płacenia zaliczki ma obowiązywać do tego limitu (przy czym kwota ma być ustalana indywidualnie jako kwota „na dane źródło przychodów”) – odrębnie dla przychodów z umowy o pracę, odrębnie dla przychodów z tytułu umowy zlecenia, odrębnie przy emeryturach. Nie ma to żadnego uzasadnienia w przepisach ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Nie wiadomo jak Ministerstwo Finansów obliczyło taką kwotę. W konsekwencji jest wysoce prawdopodobne to, że wydane rozporządzenie zostanie ponownie zmienione i ponownie płatnicy będą musieli zmieniać system obliczania zaliczki.

Warto zauważyć, że przyjęcie kwoty 12.800 zł jako kwoty „na jedno źródło przychodów” jest tym bardziej zaskakujące, że w wypadku przychodów z umowy zlecenia nie stosuje się tzw. ulgi dla klasy średniej. Potwierdza to fakt, że autorzy rozporządzenia nie przemyśleli konstrukcji tych przepisów. Z par. 2 rozporządzenia wynika, że przy posiadaniu 3 źródeł przychodów (umowa o pracę, zlecenie, emerytura) kwota ta wynosi 38 400 zł miesięcznie czyli 460 800 zł rocznie. W przepisach ustawy o PIT nie występuje przepis, który przewidywałby szczególne zasady obliczania zaliczek do takiego poziomu.

4. Z par. 1 pkt 4 rozporządzenia wynika, że przy obliczaniu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych płatnik uwzględnia koszty uzyskania przychodów i 1/12 kwoty zmniejszającej podatek zgodnie z przepisami ustawy w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 grudnia 2021 r., „o ile na moment obliczania tej zaliczki płatnik jest uprawniony do ich stosowania”. Płatnik nie jest jednak uprawniony do ich stosowania, bo przepisy te już nie obowiązują. Zostały uchylone przepisami Polskiego Ładu, co oznacza, że nie mogą być stosowane (nie ma ich w porządku prawnym). Dlatego też nakładanie na płatników wymogu uwzględniania przy obliczaniu zaliczki przepisów ustawy w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 grudnia 2021 r. jest całkowicie bezzasadne. Tych przepisów mówiąc wprost już nie ma. One już nie obowiązują. Również w par. 1 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 pkt 2 rozporządzenia odwołano się do przepisów obowiązujących w dniu 31 grudnia 2021 r. nakazując obliczanie zaliczki według zasad przewidzianych w tych przepisach. Ponieważ tych przepisów już nie ma w porządku prawnym nie można obliczać zaliczki na ich podstawie.
5. W par. 4 rozporządzenia wprowadzono nową instytucję zwrotu nadwyżki zaliczki przez płatnika na rzecz podatnika. Żaden z przepisów Ordynacji podatkowej nie zawiera delegacji do wprowadzenia takiego obowiązku w drodze rozporządzenia. Nie można rozporządzeniem nakładać na płatników obowiązku zwrotu zaliczki pobranej od podatnika, zwłaszcza że w dniu pobrania była ona prawidłowa. Prawo nie może działać wstecz. Nie można uznać, że zaliczka pobrana przed 7 stycznia 2022 r. była pobrana nieprawidłowo i wymaga dokonania zwrotu skoro w dniu poboru zaliczki obowiązywał (i wciąż obowiązuje przepis), z którego wynika, że została ona obliczona poprawnie. Nie można w tym wypadku mówić o jakiegokolwiek „nadwyżce”, czy „nadpłacie” skoro kwota zaliczki została obliczona zgodnie z obowiązującymi przepisami.
6. Zastosowanie się przedsiębiorców do rozporządzenia naraża ich na odpowiedzialność karno-skarbową, ponieważ zobowiązuje płatnika do pobrania zaliczki niższej niż wynikającej z przepisów ustawy. Płatnik ma obowiązek przestrzegać przepisów prawa i zastosowanie się do przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (aktu prawnego wyższego rangą niż rozporządzenie) nie może zostać uznane za popełnienie jakiegokolwiek czynu zabronionego.
7. Pobieranie zaliczek niższych niż przewiduje to przepis ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych może doprowadzić do sytuacji, w której podatnicy zobowiązani zostaną do dopłaty podatku po zakończeniu roku. Nie jest wykluczone, że wówczas uznają, że to płatnicy źle wykonali swoje obowiązki. Brak jest tu odpowiedniej komunikacji między przedstawicielami Ministerstwa Finansów i pracodawcami.

8. W przypadku gdy podatnik uzyskujący przychody od płatnika, który nie odlicza kwoty stanowiącej 1/12 kwoty zmniejszającej podatek określonej w art. 27 ust. 1 ustawy, złoży temu płatnikowi sporządzony na piśmie wniosek o nieprzedłużanie terminów, o których mowa w art. 31, art. 38 ust. 1, art. 41 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy, przepisów § 1–4 nie stosuje się najpóźniej od miesiąca następującego po miesiącu, w którym płatnik otrzymał ten wniosek. Przepis ten nie daje możliwości rezygnacji z całego rozporządzenia. Zasadna jest jego zmiana i rozszerzenie prawa dla pracownika (podatnika) do rezygnacji z jakiegokolwiek powodu. Obecne brzmienie mocno zawęży prawo do sytuacji nie potrącania wyłącznie ulgi 425 zł m-c. Niestety mogą istnieć jeszcze inne przypadki np. wniosek o brak ulgi dla klasy średniej, zwrot pracownikowi już pobranego do piątku podatku itd. Brak takiej możliwości może skutkować dla pracownika obowiązkiem dopłaty w rozliczeniu rocznym czego może nie chcieć z różnych powodów.

Wątpliwości (pytania) wymagające odpowiedzi

1. Czy rozporządzenie Ministra Finansów ma moc prawną i koniecznie należy korygować listy płac i zwracać pracownikom podatek?
2. W rozporządzeniu jest również mowa o „umowach zlecenie” do których nie ma zastosowanie zmniejszenia zaliczki na podatek dochodowy o 1/12 kwoty wolnej czyli 425 zł, więc do jakich przepisów płatnicy mają się stosować?
3. Z czego wynika limit 12,8 tys.? Czy kwota limitu 12 800 zł jest przychodem czy dochodem (czy wliczamy zasiłki chorobowe do tego limitu?)
4. Czy osobom, które nie złożyły PIT-2 oraz złożyły rezygnację z ulgi dla klasy średniej – też należy przeliczyć podatek według zasad obowiązujących w dniu 31 grudnia 2021 r.?
5. Par. 5 rozporządzenia - sporym ułatwieniem dla pracodawców byłoby, gdyby pracownik musiał złożyć wniosek o przedłużenie tego terminu, nie zaś o jego nieprzedłużenie. De facto, cały chaos spowodowany wejściem w życie rozporządzenia związany jest właśnie z przedmiotową regulacją i faktem, że obejmuje ona pracowników automatycznie.
6. Czy na podstawie tego rozporządzenia należy korygować podatek dla osób, które już miały wypłatę po 1 stycznia 2022 r., a przed 8 stycznia 2022 r.? Na stronie ministerstwa finansów zamieszczono informację, że tylko te, które są wypłacone po 7 stycznia 2022 r. „wszystkie płatności realizowane po 7 stycznia 2022 r. powinny zostać raz jeszcze przeliczone, z uwzględnieniem nowego stanu prawnego. Pobranie podatku w wyższej wysokości będzie powodować powstanie nadpłaty po stronie podatnika oraz obowiązek bezwzględnego zwrotu podatnikowi zaistniałej nadpłaty przez płatnika.”
7. Czy od wynagrodzenia z tytułu umów zleceń należy przeliczać po nowemu i po staremu i wybierać stawkę podatku bardziej korzystną czyli z odliczoną składką zdrowotną? Wszystkie wynagrodzenia do 12 800 zł liczone będą na niekorzyść zleceniobiorcy, a zleceniobiorcy w rozliczeniu rocznym będą musieli dopłacić podatek do US?

8. Czy zgodnie z rozporządzeniem podatek według nowych zasad należy porównać do podatku jaki podatnik zapłaciłby według wyliczenia na dzień 31 grudnia 2021 r. do momentu, aż podatek wyliczony na starych zasadach będzie wyższy niż wyliczony wg. nowych zasad. Czy od miesiąca, w którym nowe zasady będą bardziej korzystne dla podatnika należy pobrać podatek wg. nowych zasad powiększony o nadwyżkę, która wcześniej nie była pobrana?
9. Czy pracownik może zrezygnować z nowych zasad naliczania podatku wg rozporządzenia z dnia 7 stycznia 2022 r. Chce mieć liczone zaliczki na podatek nowych zasad - świadomie chce otrzymywać niższe wynagrodzenie a ewentualną nadwyżkę rozliczyć w rocznym zeznaniu podatkowym?
10. Czy w miesiącach, w których podatek naliczony wg starych zasad obowiązujących 31 grudnia 2021 r. jest wyższy od podatku liczonego nowych zasad pracodawca ma obowiązek obniżyć wynagrodzenie pracownika o tą różnicę, czy policzyć wg zasad Polskiego Ładu.
11. Umowy zlecenia – zmiana zasad naliczania podatku – czy zleceniobiorca może z tego zrezygnować?
12. Czy podatek hipotetyczny jaki miałby być naliczany wg starych zasad należy liczyć z uwzględnieniem np. oświadczenia o wspólnym rozliczeniu z małżonkiem jaki pracownik złożył w 2021 r., czy też nie należy brać tego pod uwagę.
13. Dlaczego wniosek o nieprzedłużanie terminów poboru i przekazania do urzędu skarbowego zaliczki (o niestosowanie do niego zapisów rozporządzenia) może złożyć tylko w przypadku, kiedy płatnik nie odlicza (dla niego) 1/12 kwoty wolnej?
14. Jeśli przeliczenie list wypłaconych po 8 stycznia będzie konieczne - co z listami wypłaconymi do 7 stycznia włącznie, czyli przed opublikowaniem rozporządzenia?
15. Czy znaczenie ma termin wypłaty (np. 10 stycznia, tj. termin realizacji przelewu w banku) czy termin zamknięcia listy płac np. 7 stycznia (termin zamknięcia list dla celów przygotowania płatności)?
16. Czy dokonując obliczenia zaliczki 2021 vs 2022 wg nowego rozporządzenia pod uwagę bierzemy stan faktyczny za dany miesiąc (np. PIT-2, KUP) ? Pracownik w styczniu 2022 r. miał złożony PIT-2 i podstawowe KUP. Z kolei w lutym 2022 r. zrezygnował z PIT-2 oraz złożył wniosek o podwyższone KUP.
17. Czy przeliczenie zaliczek wg nowego rozporządzenia dla umów zleceń ma dolny limit?
18. W jaki sposób należy porównać zaliczki 2021 vs 2022 po przekroczeniu limitu przysługującego wg nowych ulg tj. relokacji, 4-ka dzieci czy pracujący emeryt?
19. Czy wypłaty, które zostały pozostawione do dyspozycji pracownikom w 2022, które nie uwzględniły nowego rozporządzenia należy skorygować? Jak tak to w jaki sposób ? Jak należy oddać zaliczkę nadpłaconą i w jakim terminie ? Czy pracownik może rozliczyć samodzielnie w rozliczeniu rocznym?

Konfederacja Lewiatan, KL/9/3/PP/2022

